

# РЕШЕНИЕ

№ 5305

гр. София, 02.09.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,**  
в публично заседание на 27.05.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Терзиев**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2552** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 148, ал.1, във връзка с чл. 22, ал. 7 от Закона за енергетиката и чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], блок 53, чрез адв. М. Д. срещу Решение № Ж-396/29.05.2018г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, произнесено по жалба на дружеството вх. № Е-12-00-213/16.11.2017г. срещу [фирма].

Жалбоподателя счита оспореното решение за неправилно и незаконосъобразно. Изтъква, че изводите на административния орган не кореспондират със събраните доказателства и приложимия материален закон. По изложените съображения в жалбата моли решението да бъде отменено, а [фирма] да бъде задължено да издаде становище за присъединяване на новоизграден обект „Пристройка към съществуваща фабрика за дървена дограма и дюбели“ и сключи договор за доставка на ел. енергия. С жалбата прави искане за присъждане на разноски по делото, от които – заплатените държавна такса, адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма] се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и направените с нея искания.

Ответната страна – КЕВР, чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва

жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Заинтересованата страна - [фирма] се представлява от юрк. Б., който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд – София – град, III отделение, 60-ти състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

С Решение № Ж- 396 от 29.05.2018г. на КЕВР, на основание чл. 22, ал. 1, и ал. 7 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, във връзка с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е прекратено производството, образувано по жалба с вх. №Е-12-00-213 от 16.11.2017 г., подадена от [фирма],[ЕИК] срещу [фирма].

Жалбата с вх. №Е-12-00-213 от 16.11.2017 г. е подадена срещу отказ на [фирма] да издаде писмено становище относно присъединяване на новоизграден обект „Пристройка към съществуваща фабрика за дървена дограма и дюбели“, находящ се в [населено място], [улица] в УПИ II – 800, кв. 73, район „Н.“.

Жалбата е подадена в КЕВР и на основание чл. 142, ал. 5 от Наредба № 3 е изпратена на 15.01.2018 г. за извършване на проверка по компетентност в съответствие с Общите условия на договорите за пренос на електрическа енергия през електроразпределителните мрежи на [фирма] (ОУ). Електроразпределителното дружество на 25.01.2018 г. е изпратило становище, ведно с документите по образуваната преписка. В становището на дружество се твърди, че [фирма], като настоящ собственик на горепосочения обект е изградил допълнителна пристройка с производствено предназначение към съществуващата сграда. За въвеждането на тази пристройка в експлоатация разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) изисква представяне на договори с експлоатационните дружества за присъединяване към мрежите на техническата инфраструктура.

Жалбоподателят е поискал от електроразпределителното дружество да издаде становище, че за новата пристройка няма да ползва нова мощност извън тази за съществуващата сграда. Електроразпределителното дружество е разяснило на жалбоподателя, че за съществуващата сграда не е предоставена мощност 400 kW, като е изложило подробни аргументи в тази насока.

С цел изясняване на спора с писмо от 16.03.2018 г. КЕВР е изисквала от [фирма] допълнителна информация. Становището на енергийното дружество и документи по преписката са получени в Комисията на 28.03.2018 г. [фирма] уведомява КЕВР, че при встъпването си на пазара на енергетиката в 3. България през 2007 г. е наследило договор за продажба на електрическа енергия с [фирма]. Продажбата се е извършвала в съответствие с условията, при които обектът, регистриран като „Производствена сграда“ с адрес: [населено място], ул. „Й. Х. - Д.“, № 97А с клиентски № 210008296219 е бил присъединен към електроразпределителната мрежа. Заплащаната от [фирма] цена за достъп до електроразпределителната мрежа е 70 kW, видно от приложеното копие от фактура № [ЕГН]/31.07.2012 г.

На 04.04.2018 г. е постъпил отговор от [фирма] до КЕВР, в което жалбоподателят

заявява, че мощността от 70 kW е подавана по време на изграждането на обекта за нуждите на строителството, но не и след въвеждането му в експлоатация.

С Решение № Ж-396 от 29.05.2018 г. КЕВР е приела, че подадената от [фирма] жалба с вх. № Е-12-00-213/16.11.2017 г. е неоснователна и на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката е прекратила образуваното административно производство.

В открито съдебно заседание на 28.01.2021 г. е изслушано и прието заключение на съдебнотехническа експертиза. Изводите на експерта не се оспорват по същество от страните. Според заключението на вещото лице, към момента на изготвяне на заключението, процесният обект е присъединен към електроразпределителната мрежа на [фирма] (правоприемник на [фирма]) към трафопост „Н., бл. 256 на страна 0,4 kV от 1999г. Вещото лице посочва, че монтираните в захранващото табло ел. съоръжения дават техническа възможност за пренос на ел. енергия в мощност до 550 Kw. Установено е още, че електрическата мрежа в обекта на жалбоподателя е изградена съобразно работните проекти и осигурява доставка на електроенергия с мощност 550 KW.

По делото като доказателства са приобщени, представените с жалбата и с административната преписка писмени документи.

В съдебно заседание от 28.01.2021 г. от страна на процесуалния представител на заинтересованата страна по делото - [фирма] са представени документи под опис. Със становище от 19.03.2021 г. от [фирма] е оспорена истинността на подписа на представляващия дружеството по отношение на Договор за присъединяване към електроразпределителната мрежа /ДПЕРМ/ №1194/30.08.2004 г., сключен между [фирма] /праводател на [фирма]/ и [фирма] /праводател на [фирма]/. Следва да бъде посочено, че същият този договор е представен като приложение от [фирма] към жалбата, с която е сезирана КЕВР. Съдът намира за нужно да отбележи, че производство по оспорване по реда на чл.193 и сл. ГПК се открива в зависимост от обвързващата съда доказателствена сила на документа. Смесът на производството по чл. 193-194 ГПК е една от страните да се противопостави на доказателствената сила на документ, който ползва другата страна. Затова производството се открива по отношение на автентичността на частни и официални документи- те имат формална доказателствена сила, и по отношение на съдържанието (вярност с действителните факти) на официалните свидетелстващи документи- те имат обвързваща съда материална доказателствена сила. При оспорване съдържанието на частни документи производство не се открива, тъй като няма обвързваща доказателствена сила, която да бъде оборена в това производство. Съдът ги преценява по вътрешно убеждение, съобразно съвкупния доказателствен материал, поради което не следва да оставено без уважение искането за откриване на производство по оспорване истинността на така представения документ.

С депозираното по делото становище от 19.03.2021 г. процесуалният представител на жалбоподателят оспорва още истинността на подписите на своя доверител по отношение още на следните представени в съдебно заседание от 28.01.2021 г. документи, а именно: Молба от [фирма] за изкупуване на изградени енергийни съоръжения по ДПЕРМ 1194/30.08.2004 г.; Приемо-предавателен протокол за енергийни съоръжения, изградени за присъединяване на обект „Фабрика за дървена дограма“, находящ се на ул. „Й. Х. - Д.“, № 97А и Писмо с изх. №

DOC-12636/08.11.2017 г. от [фирма]. Съдът счита така направеното оспорване за неотносимо, тъй като така представените документи не биха довели до различен краен резултат на настоящия съдебен акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира и правните си изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като е подадена в срок (решението е връчено на 11.06.2018 г., а жалбата е изпратена по пощата на 27.06.2018 г.) от надлежна страна – дружество адресат на процесното решение. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В настоящия случай се установява, че Решение № Ж-369/29.05.2018г. е постановено от компетентен държавен орган, в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона. Оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган – КЕВР, в рамките на правомощията му. Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта. Спазена е процедурата по провеждане на административното производство.

Решението отговаря на изискванията за писмена форма по общата норма на чл. 59, ал.1 АПК, като съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Решението съдържа мотиви и фактически установявания на органа – издател на акта. Решението е издадено с посочено правно основание – чл.22, ал.1 и ал.7 от ЗЕ, във връзка с чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейности в енергетиката.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове са визирани в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета.

Административният орган е спазена процедурата по чл.142-147 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. КЕВР е събрала всички относими по случая факти и обстоятелства по първата жалба на лицето. Изготвен е доклад до председателя на КЕВР който е обсъден на закрито заседание на комисията като решението е постановено в срока по чл.146, ал.1 от Наредбата, като същото отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК за посочване на фактическите и правни основания за издаването.

Оспореното решение е постановено при спазване на материалния закон.

Видно от представените по делото доказателства, на 30.08.2004 г. е сключен договор №1194/30.08.2004 г. между [фирма] /праводател на [фирма]/ и [фирма] /праводател на [фирма]/ за присъединяване към електроразпределителната мрежа за обект: „Фабрика за дървена дограма“, находит се в [населено място], ул. „Й. Х. - Д.“, № 97А в УПИ II - 800. кв.73, район „Н.“. Договорена е предоставена мощност 400 kW. Съгласно договора, присъединяваното лице се задължава да извърши необходимите строителни и монтажни работи за изграждане на съоръженията и да прехвърли същите възмездно на електроразпределителното дружество. По силата на договора, присъединяваното лице дължи цена за присъединяване, определена съгласно Наредба за регулиране на цените на електрическата енергия. Същата се прихваща еднократно от стойността на съоръженията за присъединяване, изградени от клиента, при сключване на договор за изкупуването им. В договора е предвидено, че същият се прекратява след сключване на договор за изкупуване на съоръженията за присъединяване на обекта на клиента. Следователно, при неизпълнен договор за присъединяване от страна на присъединяваното лице за оператора на електроразпределителната мрежа не е възникнало задължението да осигурява на границата на собственост мощност 400 kW.

Неоснователно е наведеното от жалбоподателя твърдение, че с отказа си [фирма] да издаде становище за присъединяване на новоизградения обект нарушава разпоредбата на чл. 12, ал.1 и ал.2 от Наредба №б от 24 февруари за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните мрежи, както и на чл. 117, ал.1 от Закона за енергетиката. Според разпоредбата на чл. 37, ал.1 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г., предоставената и присъединената мощност може да се увеличи или намали до изтичане срока на договора за присъединяване, като по реда на ал.2, в случаите по ал. 1 клиентът подава до съответния мрежови оператор ново искане по реда на част втора, глава втора, раздел I. Съобразно чл. 37, ал. 3 от Наредба 6 извършените проектни и строителни работи, необходимостта от които отпада след промяната по ал. 1, са за сметка на клиента.

Правилен е изводът на Комисията, че [фирма], в съответствие със законовите разпоредби, предявява да му бъдат представени необходимите документи за сключване на договор за покупко-продажба на енергийните съоръжения, да му бъде заплатена дължимата цена за присъединяване, както и че в случая не може да се приеме, че уговорената мощност 400 kW е предоставена. При неизпълнен договор за присъединяване от страна на [фирма] за оператора на електроразпределителната мрежа не е възникнало задължението да осигурява на границата на собственост мощност 400 KW.

От приета по делото съдебно-техническа експертиза се установи, че процесният обект е присъединен към електроразпределителната мрежа посредством трафопост „Н., [жилищен адрес] собственост на [фирма]. Установи се още, че съоръжението позволява техническа възможност за пренос на електрическа енергия с мощност до 550 квч, което обаче не може да доведе до извод, че обектът на [фирма] има право да ползва мощност 400 kW. В хода на настоящото съдебно производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства, които да доказват изпълнението по договора. Още повече, че по делото е представена и неоспорена от страните Справка от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. /лист 111-177/, удостоверяваща почасовата използвана мощност в kWh за обект: „Фабрика за дървена дограма“, находит се в [населено

място], ул. „Й. Х. - Д.", № 97А в УПИ II - 800. кв.73, район „Н.", видно от която използваната мощност за посочения обект е от 9 до 102 квч.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че Решение № Ж-369/29.05.2018г. е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона. Поради това жалбата, по която е образувано съдебното производство, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед своевременно направените от ответника и заинтересована страна искания за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ, такова следва да им бъде присъдено съответно в размер на 200.00 лв..

**Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III-то отделение, 60-ти състав**

#### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], блок 53 срещу Решение № Ж-396/29.05.2018г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, произнесено по жалба на дружеството вх. № Е-12-00-213/16.11.2017г. срещу [фирма].Решение № Ж- 445 от 14.06.2018г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

**ОСЪЖДА** [фирма],[ЕИК] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране, [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

**ОСЪЖДА** [фирма],[ЕИК] да заплати на [фирма] юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

**СЪДИЯ:**

